

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

LEDEN 2018

Doc. MUDr. Pavel Majer, CSc.
(7. 6. 1937, Rožnov pod Radhoštěm – 7. 1. 2018, Olomouc)

Úvodní slovo

Doba vánoční skončila. Rád bych v úvodu poděkoval všem, kdo organizačně pomohli s oslavou Vánoc nejen v hejčínském kostele, ale také v Horce a Křelově, a to jak po stránce hudební a liturgické (kostelníci a ministranti), tak s výzdobou a úklidem. Kdyby nebylo ochotných srdcí, která přiloží ruce k dílu, oslava Ježíšova narození by byla ohrožena.

Děkuji tříkrálovým koledníkům i vedoucím skupinek a těm, kdo zajišťovali celkovou koordinaci Tříkrálové sbírky. V ní nejde jen o peníze vybrané pro Charitu, ale o roznesení zprávy o Božím příklonu k člověku a narození Spasitele.

V poslední vánoční den, v neděli 7. ledna o svátku Křtu Páně, posílen svátostmi odešel k Pánu náš dlouholetý varhaník Pavel Majer, který v našem kostele sv. Cyrila a Metoděje hrál na varhany neuvěřitelných 61 let! Poslední roky mě často upozorňoval na špatný stav varhan, že je třeba je obnovit, aby mohly sloužit dalším generacím. Odpovídal jsem mu, že musí počkat, než se dokončí výmalba kostela. Ještě se podílel na přípravných činnostech a výběru varhanářské firmy. V okamžiku, kdy se rozjela chystaná oprava varhan, se u něho projevila vážná nemoc. Opravu varhan podporoval modlitbami, obětmi a také finančními dary. Odešel k Pánu dříve, než varhany kvůli generální opravě utichnou...

Po Vánocích začínáme liturgické mezidobí, kdy se má prohlubovat a v radostech a starostech všedního života osvědčovat naše křesťanská víra, naděje a láska. Slovy apoštola Pavla Vám do nového roku přeji: Ať je Vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše Krista vytrvalá! (srov. 1 Sol 1,3)

P. Marian

Svátek měsíce

SVĚTLO K OSVÍCENÍ POHANŮ A SLÁVA SVÉHO LIDU IZRAELE

Ke svátku Uvedení Páně do chrámu (2. února)

P. Štefan Ištvaník CSsR

Sám Bůh vysvobodil Izraelity z rukou egyptského faraona a pověřil Mojžíše, aby tento lid vyvedl do země, kterou Bůh přislíbil Abrahamovi, když s ním uzavřel smlouvu a řekl: „Dám tvému potomstvu tuto zemi od egyptské Řeky až k veletoku, řece Eufratu.“ (Gn 15,18) Cestou do zaslíbené země se Izraelité zastavili pod horou Sinaj. Na této hoře dal Bůh Mojžíšovi Zákon a předpisy pro Izraelity.

Mojžíšův zákon určoval také „dny očišťování“ ženy po porodu. Po narození chlapce byla matka leviticky nečistá 40 dní a po narození děvčátka 80 dní. Přinesením oběti se stávala čistou. Pokud prvorozeným byl chlapec, bylo ho potřeba vykoupit z kněžské služby, protože tuto službu konal už Leviho kmen, a ne prvorození jako kdysi. Takto čteme v Písmu svatém: „Hospodin promluvil k Mojžíšovi a řekl: »Hleď. Já jsem si uprostřed Izraelitů vybral Leviovce namísto všech prvorozených, kteří otevírají u Izraelitů mateřské lůno; ti Leviovci jsou tedy moji. Neboť mi patří každý prvorozený. Onoho dne, kdy jsem pobil všechny prvorozence v egyptské zemi, jsem si zasvětil všechno prvorozené v Izraeli, jak u lidí, tak u dobytka. Jsou moji; já jsem Hospodin.«“ (Nm 3,11–13) Na jiném místě čteme: „Když se faraon zdráhal a nechtěl nás propustit, zahubil Hospodin všechny prvorozence v egyptské zemi, jak prvorozence lidí, tak prvorozence dobytka. A proto já Hospodinu obětuji vše, co je mužského pohlaví a vychází jako první z mateřského lůna, a vykupuji každého prvorozeného ze svých synů.“ (Ex 15,13) Z těchto dvou důvodů bylo třeba vykoupit prvorozené chlapce: z kněžské služby a vykoupit je, protože

patřili Bohu, který v Egyptě zachránil pouze prvorozené Izraele. Bohatší měli přinést jako výkupné jednorozčného beránka za zápalnou obět' a holoubě nebo hrdličku v obět' za očistěni od hříchů. Chudí mohli přinést jeden pár hrdliček anebo dvě holoubata.

Tomuto zákonu se podrobila i Svatá rodina. Čtyřicátý den po narození Ježíše Josef a Panna Maria jdou do jeruzalémského chrámu, aby dítě – Ježíše představili Pánu a přinesli předepsané oběti. Jelikož byli chudí, nepřinesli jednorozčného beránka, ale jeden pár hrdliček. V jejich případě jistě nebylo třeba tento předpis dodržet. Ježíš je Boží Syn a jím zůstává navždy. Panna Maria je tou nejčistší matkou. Ona byla pannou nejen před porodem, ale i po porodu, a přece se pokorně podrobuje tomuto zákonu a staví se do zástupu obyčejných hříšných žen.

V té době do jeruzalémského chrámu chodíval také stařec jménem Simeon. Byl to člověk spravedlivý a velmi toužil po Mesiáši. Bůh tuto jeho velkou touhu odměnil a slíbil mu, že nezemře dřívě, dokud na vlastní oči neuvidí Mesiáše. Do chrámu zavítal i tehdy, když tam přišli Josef a Maria s malým Ježíšem. Když uviděl dítě, které držela ve svých rukou Panna Maria, osvícen Duchem Svatým v něm poznal slíbeného Mesiáše. Přistoupil k Panně Marii a vyžádal si dítě do svých rukou. Ona mu ho dala. Simeon dítě pozdvihl a řekl: „Nyní, Pane, můžeš propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť mé oči viděly tvou spásu, kterou jsi připravil přede všemi národy: světlo k osvícení pohanů a k slávě tvého izraelského lidu.“ (Lk 2,29–31)

Ve svém chvalozpěvu nazval Ježíše Krista světlem k osvícení pohanů. To světlo, kterým je Ježíš Kristus, bude svítit všem, kteří ho přijmou, bude jim osvěcovat cestu k jejich skutečnému štěstí. Ale Simeon rovněž jeho Matce řekl, že ne všichni ho přijmou: „Hled! Toto dítě je určeno k pádu i povstání mnohých v Izraeli; má být znamením, jemuž se bude odpírat – a tvou vlastní duši probodne meč! – aby vyšlo najevo skryté smýšlení mnoha srdcí.“ (Lk 2,34–35) Už tady Simeon o Ježíši řekl, že mnozí nepřijmou toto světlo, ba budou mu odporovat, budou ho nenávidět a pronásledovat, a proto jeho Matka bude velmi trpět, její duši pronikne meč.

Později také sám Ježíš řekl: „Já jsem Světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12) A svatý evangelista Jan nám o tomto světle sdělí toto: „Slovo bylo tím pravým světlem, jež osvětluje každého člověka; přicházelo do světa. Byl ve světě a svět byl skrze něho a svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, a vlastní ho nepřijali.“ (Jan 1,9–11) Ježíš nám pak řekne, že přišel ne proto, aby svět soudil, ale aby jej spasil. Pokračuje: „A soud je takovýto: světlo přišlo na svět, a lidé měli raději tmu nežli světlo, neboť jejich skutky byly zlé. Kdokoli totiž páchá zlo, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho hříšné skutky nevyšly najevo.“ (Jan 3,19–20)

Nyní si položme otázku: Jak je to se mnou? Zdalipak já osobně jsem skutečně přijal to světlo, kterým je Ježíš Kristus? Každý zkoumejme sám sebe. Aby někdo skutečně mohl přijmout toto světlo, je třeba splnit nutné podmínky. Musí poznat Ježíše Krista a musí v něho uvěřit. Tedy musí věřit nejen v historického Krista, ale věřit jemu – Kristu, věřit všechno, co on řekl. Věřit, že pouze on je Spasitelem světa, že je pravý Bůh a pravý člověk, a uvěřit v jeho lásku k nám. Až když uvěříme v jeho lásku k nám, budeme schopni ho milovat i my.

Musí ho také poznat, znát jeho nauku, jeho evangelium. Ale věřit v něho a jemu je důležitější, než poznat ho. Už za jeho pozemského života ne každý měl stejnou možnost ho poznat. Nepochybně takový apoštol Petr ho znal lépe než lidé, kteří se s ním občas potkali. I dnes ne každý má stejnou možnost ho poznat; v jeho církvi, v evangeliích a ve svátostech, v jeho bratrích a sestřích. Ale věřit mu musí každý, kdo chce být spasen, protože on řekl: „Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen; ten, kdo neuvěří, bude odsouzen.“ (Mk 16,16) A u Jana čteme: „Ale všem, kdo ho přijali, dal moc, aby se stali dětmi Božími, těm, kdo věří v jeho jméno.“ (Jan 1,12) A o kousek dále: „Otec miluje Syna a všechno mu odevzdal do rukou. Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo odmítá věřit v Syna, život neužije; ale spočívá na něm Boží hněv.“ (Jan 3,35–36) Ve Filipách se pak žalářník zeptal apoštolů Pavla a Silase: „»Co mám dělat, abych došel

spásy?« Oni odpověděli: »Uvěř v Pána Ježíše, a dojdeš spásy ty i tvůj dům.« (Sk 16,30–31) Ale musíme zdůraznit, že i naše víra v Ježíše Krista je diktována naší láskou k němu; když jsme už my uvěřili v jeho lásku k nám, pak už ho i my milujeme, a koho milujeme, tomu již také věříme.

Že nestačí ho jen poznat, že je to málo, to vidíme i na obyvatelích Nazareta. Oni ho dobře znali, vždyť mezi nimi vyrůstal a žil. V synagoze obdivovali jeho výklad proroka Izaiáše. A evangelista nám řekne i to, jak to skončilo, když napíše: „Když to slyšeli, byli všichni v synagoze naplněni hněvem. A povstali, vyhnali ho ven z města a dovedli ho až na sráz pahorku, na němž je jejich město postaveno, aby ho odtud svrhli dolů. Ale on prošel uprostřed nich a šel svou cestou.“ (Lk 4,28–30) Jidáš ho rovněž znal. Tři roky s ním chodíval, poslouchal jeho nauku, na vlastní oči viděl zázraky, které konal, a přece ho prodal za cenu otroka.

Tedy nestačí jen poznat Pána Ježíše. Nestačí jen číst Bibli. Kdyby ji někdo uměl i nazpaměť, ale neuvěřil by v Ježíše Krista jako v Božího Syna, pravého Boha a pravého člověka, jako v jediného Zachránce, jediného Spasitele světa, pak mu jeho poznání nic nepomůže k jeho záchraně, k jeho spáse.

Jak v něho uvěřit a jemu věřit, když on teď nestojí před námi tak, jako kdysi stál před apoštoly? Tělesně není mezi námi, a přece je na tomto světě. To víme z jeho slov: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa.“ (Mt 28,20) On zůstal s námi ve své církvi. Církev, to je mystické, tajemné tělo Kristovo. On a církev jsou jedno. On se přímo ztotožňuje se svojí církví. Jen si všimněme: Před branami města Damašku ležel na zem sražený Šavel a uslyšel hlas, který k němu mluvil: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?« – »Kdo jsi, Pane?« zeptal se. A on: »Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Ale vstaň, vejdi do města, a bude ti řečeno, co máš dělat.« (Sk 9,4–6) Šavel pronásledoval církev a ne Ježíše, ale církev a Ježíš jsou jedno. Kdo pronásleduje církev, ten pronásleduje Ježíše, protože církev je Ježíš. A co má Šavel dělat, to mu neřekl Ježíš, ale poslal k němu učedníka Ananiáše a ten mu vrátil zrak

a řekl mu, co má dělat. Tedy Ježíš působí ve své církvi skrze své učedníky. Proto nám řekl: „Kdo vám naslouchá, mně naslouchá, kdo vás odmítá, mne odmítá, a kdo odmítá mne, odmítá toho, jenž mě poslal.“ (Lk 10,16)

Kdo Ježíše jen pozná a nevěří církvi, ten nevěří Ježíši, ten ještě nepřijal Kristovo světlo a zůstává ještě stále v temnotách bludu, ať už pojmenuje ten svůj blud sebekrásnějším jménem, ale je to vždy pouhý blud.

My jsme uvěřili Ježíši Kristu. Uvěřili jsme nejen v něho, ale i jemu a všemu tomu, co on řekl a učil. Uvěřili jsme v jeho lásku k nám, která ho přivedla až na kříž, proto ho chceme stále upřímně milovat. Neboť upřímná láska k Ježíši je srdcem celého našeho vztahu k němu, srdcem celého našeho křesťanského života. Proto nikdy nebudeme spokojeni s tím, že jsme ho poznali, že v něho věříme, ale vždy se snažme o to, abychom Pána Ježíše stále víc a více a upřímněji milovali. Modleme se, aby naše poznání i naše víra v Ježíše vždy vyúsťovaly v upřímnou a vroucí lásku k němu, neboť jen tehdy, když ho budeme milovat, dokážeme také kráčet v jeho světle.

*Z L'udová čítanka na nedele a sviatky (Pravidelná príloha časopisu Misionár) 2/2002 preložil Daniel Dehner
Převzato z týdeníku Světlo 4/2017, s. 4–5*

Za varhany hejčínského kostela

Ve věku 80 let opustil tento svět a odešel do domu Otceva doc. MUDr. Pavel Majer, CSc. Před více než rokem jsme spolu s ním děkovali Bohu za dar neuvěřitelných 60 let služby u kláves a pedálů hejčínských varhan. I když možná ještě máte po ruce Hejčínské oko ze září 2016, bude snad pro většinu našich čtenářů užitečné, když si tuto nezpochybnitelnou osobnost

hejčínské farnosti připomeneme částí krátkého rozhovoru, který nám pan varhaník tehdy poskytl.

* * *

Povězte, jak jste se vůbec dostal k hudbě a ke hře na varhany.

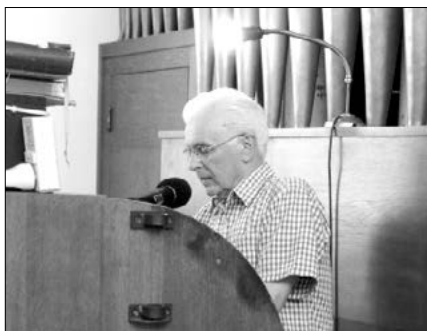
Hudba provází můj život od dětství. Pocházím z malého města Rožnov pod Radhoštěm. Tam kvetl poměrně bohatý kulturní život. Hodně se muzicírovalo. Můj otec hrál na housle a křídlovku, takže jsem vyrůstal v amatérském hudebním prostředí. Brzy po válce jsem se začal učit hrát na klavír u ředitele místní hudební školy, který byl současně ředitelem kůru rožnovského kostela. Když se moje hra na klavír zdokonalila, tak můj učitel mě po dobrém výkonu v hodině poslal zahrát na varhany při bohoslužbách, které jsem jako ministrant znal. Od té doby jsem si varhany oblíbil a tato obliba královského hudebního nástroje trvá dosud.

Tak dlouho za varhanickým pultem, to vyžaduje hodně píle...

Neřekl bych, že je to píle. Křesťané mají tu výhodu, že se mohou celý život pravidelně zúčastňovat bohoslužebných obřadů. Varhaník jen doprovází společné zpěvy.

Za těch několik desítek let jste zažil v naší farnosti mnohé. Mohl byste ve stručnosti nastínit, jak to za ta léta vypadalo po stránce hudební?

Každá doba má své charakteristické rysy, které ovlivňovaly i život církve. Do II. vatikánské-

ho koncilu vládl v duchovní hudbě dost přísný řád. Některé hudební nástroje (např. kytary, bubny, různé píšťaly atd.) se nesměly používat. Pánu Bohu se mělo dávat jen to nejlepší. Na velké svátky dirigent František Preisler pozval orchestr a sbor divadla k provedení některé slavnostní mše svaté významných skladatelů. Mše svaté se sloužily výhradně v latině. Buď kněz celebroid potichu, lid zastupovali ministranti a věřící zpívali mešní písně. Nebo při tzv. zpívaných mších lid odpovídal v nápěvech gregoriánského chorálu. Texty částí Gloria a Credo byly pro lid nahrazeny příslušnými slokami mešních písní.

Jak vidíte situaci liturgické hudby v Hejčíně v nejbližší budoucnosti? Zdá se, že u varhan máte následovníky, nová schola se také snad formuje...

Pokoncilní nálada je poněkud jiná. Věřící lid se má více aktivně zapojovat do bohoslužebných obřadů. Celé chápání víry je niternější. Člověk má žít v Boží lásce a milosrdenství. Ustupuje se od pompéznosti a dává se přednost prostému upřímnému projevu. Soudobé hudební chápání v občanském životě se spíše zaměřuje na jednodušší a srozumitelnější hudební formy.

To se projevuje i v činnosti mladých schol. Je to správné, že svým způsobem zpívají Pánu Bohu o svém životě. Dovolím si jen malou připomínku, že vokální i instrumentální interpretace prošla dlouhodobým vývojem a má v současnosti vysokou úroveň. Jako dlouholetý sbormistr mužských sborů jsem poznal, jak je nácvik skladeb náročný a jak je potřebná velká trpělivost. Mladým přeji, aby se jim dařilo zpívat co nejlépe.

Panu Majerovi jménem celé farnosti děkujeme za každý krásný tón, ať už hudební či prostě lidský, kterým nás obdařil. Věříme, že se bude v nebi přimlouvát nejen za naši scholu a Scholinku, ale i za zdárnou opravu varhan, která mu tolik ležela na srdci. Na shledanou v nebi!

Připravil Daniel Dehner

Pan **doc. MUDr. Pavel Majer, CSc.** se narodil v Rožnově pod Radhoštěm 7. června 1937. Dne 18. září 1956 začal hrát na varhany v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně. Celý život se věnoval mužskému pěveckému sboru. Byl sbormistrem studentských sborů na gymnáziu a Lékařské fakultě UP Olomouc. Od roku 1986 byl sbormistrem *Mužského pěveckého sboru Haná Olomouc* a organizátorem festivalů mužských pěveckých sborů. Od roku 2000 se stal sbormistrem *Moravského mužského pěveckého sdružení* v Olomouci složeného ze šesti moravských mužských pěveckých sborů. V roce 2000 reprezentoval tento sbor Českou republiku jako jediný na mezinárodní soutěži duchovní hudby v Římě. Za svoji činnost obdržel Pavel Majer v roce 2009 *Cenu Bedřicha Smetany* a několik dalších ocenění. Za svoji věrnou a obětavou službu byl oceněn také arcibiskupem Janem Graubnerem v květnu minulého roku. Posílen svátostmi odešel k Pánu v neděli 7. ledna 2018, o svátku Křtu Páně.

Všichni jednou zaklepem na nebeskou bránu...

Vypůjčil jsem si tato slova slavné písně neméně slavného Boba Dylana při vzpomínce na vzácného člověka a kolegu varhaníka, pana doktora Pavla Majera. Chrámoví varhaníci patří k lehce zvláštním živočišným druhům. Vědí o sobě, ale na rozdíl od muzikantů hrajících v kapele či orchestru se moc často nevidí, a nemají proto tolik možností probírat nové trendy v muzice. Proto má každý z nich svůj nezaměnitelný styl a každý si hraje celý život svoji vlastní píseň. A když si potřebují něco sdělit, tak si píší. A tak jsem si naposledy s panem doktorem Majerem psal a posléze telefonoval o vánočních svátcích, a v jeho hlasu i slovech bylo lehké nadějně očekávání, zda by se ještě nemohl

ke svému milovanému nástroji vrátit. Dlužno také vzpomenout, že nebyl jen varhaníkem, ale i vynikajícím sbormistrem, a jak pěvecký sbor *Nešvera*, tak *Haná*, s nimiž pracoval, patřily k mimořádně kvalitním uskupením.

A když už jsem v tom vzpomínání, rád bych připomenul i svého dalšího kolegu, kterým byl pan doktor František Borek, jehož jsem nejprve zastupoval a po jeho odchodu na věčnost vystřídal ve varhanické službě. I on věřil v uzdravení a návrat k varhanám. A to je zřejmě ono poznávací znamení varhaníků. Jakmile nástroj spatří nebo naň pomyslí, mají neodolatelnou touhu na něj hrát. Zřejmě není na světě nic podivnějšího než tón. Je prchavý, ale zároveň má neuvěřitelnou sílu otisknout svou stopu v lidské duši. Má schopnost probudit radost i pláč. Dodává sílu i konejší. Pozbuzuje i kolébá. Vzbuzuje lásku i stesk. Touhu i pokoru.

A tak Vám chci, milí kolegové, poděkovat. Za to, že jsem měl možnost Vás poznat, slyšet Vás hrát a s Vámi být. Držte mi prosím v tom muzikantském nebi místo.

Jaroslav Hut

Minianketa

*Na naši minianketu tentokrát reagovali manželé **Věra (39 let, právnička)** a **David (52 let, lékař) Coufalovi**.*

Co máte v naší farnosti nejraději a proč?

Věra: Mám moc ráda náš kostel se všemi lidmi, kteří do něho pravidelně chodí. Líbí se mi pestrobarevnost interiéru kostela (hlavně vyčištěná mozaika) i pestrost lidí, kteří tvoří naši farnost. Jsem vděčná za to, že se v hejčínském kostele cítím jako doma, a to především díky bratřím karmelitánům, kteří naši farnost zvelebují po všech stránkách. Když jsme začali do hejčínského

kostela chodit, tak mi tam chyběly mladé rodiny s dětmi. Mám velkou radost z toho, že teď není o děti v našem kostele nouze. Moc fandím akcím, jako je farní guláš, a to nejen kvůli tomu, že se v tento den nemusím starat o nedělní oběd. Také moc děkuji všem, kteří se starají o to, abychom to měli v kostele krásné (květiny, hudba, atd.).

David: V rovině duchovní mám v naší farnosti nejraději velikonoční vigílii, protože je hluboká, krásná, plná radosti a naděje. V rovině „farní“ mám nejraději všechny akce, které vedou k seznámení a sblížení farníků – od farního kafe, přes ples, až po farní guláš. Skvělá akce je putování obrazu Svaté rodiny, učí nás překonávat ostych a nabídnout svá srdce a modlitbu.

Co by vám udělalo ve farnosti radost?

Věra: Kdyby bylo ve farnosti více mládeže ve věku 12 až 18 let a někdo, kdo by se těmito náctiletým věnoval.

David: Kdyby se v naší farnosti slavila slavnost Těla a krve Páně (klidně bez průvodu, baldachýnu a lupínků z květů pivoňek). To, že se slaví jen u Sv. Mořice, vnímám jako nešťastné.

Co vás v poslední době zaujalo při četbě?

Věra: Na tuto otázku bohužel nemůžu úplně odpovědět, protože v poslední době jsem ráda, když se mi podaří prolistovat časopis „Rodinný život“, který nevychází ani každý měsíc. Nicméně, na hromádce „doporučené literatury“ mám knihy Marka Orko Váchy a Anselma Grüna. Také se snažím ještě svým dětem aspoň občas něco přečíst před spaním. Teď dočítáme mimo jiné knihu Ivana Renče o českých světcích „Kytice z královské zahrady“, kterou vřele doporučuji.

David: Jsem na tom s četbou ještě hůř než Věra. Nicméně, nepřestávám žasnout, kolik vtipu a moudrosti je uloženo v pohádkách pro děti. Na pokračování čtu Guy Gilberta „O dětech a výchově“ – je před usnutím nad čím přemýšlet.

Kdo je váš oblíbený světec a proč právě on?

Věra: Mám více oblíbených světců pro různé situace. Je mi blízká sv. Zdislava, která měla stejně jako my čtyři děti, a přijali jsme ji i jako patronku naší rodiny. Také se u nás doma hodně obracíme ke sv. Antonínovi, protože často něco hledáme, a máme s ním opravdu dobré zkušenosti. (*úsměv*) Všichni světci jsou pro mě velkým povzbuzením na cestě za Ježíšem.

David: Svatý Ignác z Loyoly. Dokázal zcela a zásadně změnit svůj život a přitom využít pozitiva minulosti, své vojenské zkušenosti a návyky k vytvoření nového, úžasného díla. Velkým vzorem mi je rovněž sv. Richard Pampuri – italský milosrdný bratr, žijící na počátku 20. století, který nejdříve vystudoval medicínu, pracoval jako lékař a po několika letech vstoupil do řádu milosrdných bratří, kde se nadále věnoval péči o nemocné jako ošetřovatel i jako lékař. Vynikal obětavostí a pokorou. Zemřel ve 32 letech na TBC. Svatořečen byl Janem Pavlem II. v roce 1989.

Děkujeme za zodpovězení otázek.

Na viděnou na Lidovém bále!

Křesťanské církve a organizace působící v Olomouci již šesté společně pořádají *Lidový bál*. Již tradičně se sejdeme v pavilonu A Výstaviště Flora v sobotu 10. 2. 2018 a tentokrát si užijeme atmosféru cirkusu. Chceme a přejeme si, aby se křesťané dovedli společně nejen modlit, konat dobré skutky, ale i radovat a bavit se. Ekumenický duch plesu nám navíc umožní setkat se s věřícími z ostatních církví a hlavně, podobně jako na farním dnu, se můžeme setkat s těmi z naší farnosti, kteří mají rádi tanec, dobrou společnost, kvalitní muziku a... K poslechu i tanci bude hrát *New Street Band* – nejlepší olomoucká kapela, program zpestří balet Moravského divadla a celým večerem

nás letos poprvé bude provázet Stanislava Vidumská (Janýšková), moderátorka TV NOE, kterou někteří znáte, protože je původem z Olomouce. Neváhejte tedy, seberte odvalu a pozvěte toho, koho máte rádi, na Lidový bál 2018. Jistě nebudete litovat. Je to jednoduché: stačí se zapsat na seznam vzadu v hejčínském kostele, že máte zájem o vstupenky, nebo říct přímo Ladovi Šnevajsovi nebo se podívat na www.lidovybal.com.

Lad'a Šnevajs

Informace

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

ZMĚNY BOHOSLUŽEB V HEJČÍNSKÉM KOSTELE: Mše svatá v Hejčíně nebude **v pondělí 5. února**.

Pravidelné adorace, které bývají v pátek po mši svaté do 21 hodin v kapli Panny Marie, jsou v zimním období přesunuty do místnosti nad sakristií.

Každou středu se v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií schází **společenství mládeže** (15–17 let) v 18.30 hodin.

Na **opravu hejčínských varhan** je vybráno již 376 475 Kč (stav k 8. 1. 2018). Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplať! Za všechny dobrodince bude sloužena mše svatá v neděli 28. ledna v 7 hodin. Je možné adoptovat konkrétní píšťaly. Rádi na požádání vystavíme potvrzení o daru, kterým se snižuje daňový základ, z něhož se vypočítává 15% daň z příjmu. Tzn. z výše daru 1 000 Kč se vrátí na daních 15 %, tj. 150 Kč. Připomínáme, že je možné

podpořit opravu hejčínských varhan také nákupem v e-shopech, aniž by vás to stálo korunu navíc. Podrobnosti o opravě varhan najdete na webu farnosti www.farnost-olomouc-hejcin.cz nebo na oprava-hejcinskych-varhan.webnode.cz.

Prodejem benefičních adventních věnců vybráno 6 860 Kč.

Modlitební večer chval bude v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií v úterý 16. ledna v 19.30 hodin.

Od čtvrtka 18. ledna do čtvrtka 25. ledna je **Týden modliteb za jednotu křesťanů**. Modleme se na tento důležitý úmysl církve.

Setkání seniorů proběhne ve čtvrtek 18. ledna v 10 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií.

Biskup Josef Hrdlička se v pátek 19. ledna **dožívá 76 let**. Pamatujme na svého emeritního pomocného biskupa v modlitbě.

V neděli 21. ledna se uskuteční při bohoslužbách **farní spojení a sbírka na opravu varhan**.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 1. února, další pak ve čtvrtek 1. března.

Při mši svaté **o svátku Uvedení Páně do chrámu** (pátek 2. února) bude **průvod se svícemi, které jsou před průvodem požehnány** (je vhodné přinést si své svíce). Tradičně se tyto svíce zapalovaly v čase nějaké tísně či nebezpečí (např. při bouřce), kdy se lidé modlili ke Kristu, aby byl světlem i v nastalé situaci. Proto se lidově nazývá tento svátek Hromnice. Tento den je také **Dnem zasvěceného života**.

O památce sv. Blažeje, v sobotu 3. února, se bude na konci mše svaté udělovat **svatoblažejské požehnání**.

Setkání nad Biblií s Mariánem Jahodou bude v neděli 4. února v 19 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií. Další setkání bude v neděli 4. března v 19 hodin.

Hejčínská farnost se připojila k organizátorům **Lidového bálu**, který pořádají křesťanské organizace v Olomouci. Ples se koná v sobotu 10. února v pavilonu A Výstaviště Flora. Vstupenky lze získat na <http://lidovybal.com> nebo se můžete napsat na papír vzadu v kostele – a farnost by měla svůj stůl. Ceny vstupenek: 300 Kč dospělí a 180 Kč studenti.

Duchovní obnova farnosti proběhne ve dnech 16. až 18. února 2018 na Svatém Hostýně. Bude nás provázet otec Jeroným, O.Carm. Přihlášky najdete v kostele. Prosíme o jejich odevzdání do neděle 4. února.

Úklid hejčínského kostela proběhne v sobotu 24. února od 9 hodin. Komu by se to hodilo, může přijít již v pátek 23. února v 18.15 hodin (po skončení mše svaté). Uklidila by se část kostela a v sobotu zbytek. Prosíme o pomoc všechny, kdo mohou přiložit ruku k dílu. Děkujeme. Další úklid kostela bude v sobotu 24. března a 21. dubna.

V sakristii kostela, nejlépe po mši svaté, je možné zapisovat **úmysly mší svatých na první pololetí roku 2018**.

O letních prázdninách, ve dnech 6. až 10. srpna 2018, proběhne v hejčínské farnosti **příměstský tábor pro děti ve věku 7 až 13 let**. Podrobnosti budou zveřejněny v únorovém Hejčínském oku.